

új város

XXVIII. évfolyam

1. szám

2016. január

www.ujvaros.eu

Ára: 480 Ft

**TÁGAS TÉRRÉ
LÉPTÜNK KI**

Sikeresen debütált
Szegeden az ökumenikus
fesztivál

 Amerikai Egyesült Államok: **Living City**
www.livingcitymagazine.com

 Argentína: **Ciudad nueva**
www.ciudadnueva.ar

 Belgium: **Nieuwe Stad**
nieuwe.stad@pi.be

 Brazília: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org.br

 Bulgária: **Nov Svjat**
fokbulgaria@gmail.com

 Cseh Köztársaság: **Nove mesto**
novmesto@volny.cz

 Dánia: **Ny Stad**
www.focolare.dk

 Franciaország: **Nouvelle Cité**
www.nouvellecite.fr

 Fülöp-szigetek: **New City**
ncmanila@skynet.net

 Hollandia: **Nieuwe Stad**
www.focolare.nl

 Horvátország: **Novi Svijet**
novisvijet@novisvijet.net

 India: **Living city**
indiaczf@bom5.vsnl.net.in

 Japán: **Uno**
focolareuno@gmail.com

 Kanada: **Nouvelle Cité**
nouvellecite@focolare.ca

 Katalónia: **Ciutat nova**
www.ciutatnova.org

 Kenya: **Africa New City-Nouvelle Cité**
newcityafrica@mbambu.com

 Kína: **San Sing**

 Kolumbia: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com.co

 Korea: **Kumul**
kumul@focolare.or.kr

 Lengyelország: **Nowe miasto**
focfemwarszawa@rubikon.pl

 Libanon: **Al-madina al-dzsadida**
Citenouvelle@terra.net.lb

 Litvánia: **Naujas Miestas**
info@focolare.lt

 Mexikó: **Ciudad Nueva**
ciudadnueva@focolaremex.org

 Nagy-Britannia: **New City**
www.newcity.co.uk

 Németország: **Neue Stadt**
www.neuestadt.com

 Pakisztán: **Hayat**
rosam@comsats.net.pk

 Portugália: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org

 Románia: **Oraş Nou**
edituraorasnou@yahoo.it

 Spanyolország: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com

 Svédország: **Enad Värld**

 Szerbia: **Novi Svet**
novisvet@kc.org.rs

 Szlovákia: **Nové Mesto**
novemesto@nextra.sk

 Szlovénia: **Novi svet**
www.novisvet.si

 Uruguay: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.focolare.org.uy

 Venezuela: **Ciudad nueva**
ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Mozaik

- 4 Ítélezés helyett
Összeállította: Tóth Judit
- Innovatív képzés
Prokopp Katalin
- A béke szigetei
Nincs B bolygó
Összeállította: Simkó Zsófia

Interjú

- 6 Cseppről cseppre
Összeállította: Kovács Bertalan

Nézőpont

- 8 Göbel Ágoston
Molnár Zsófia
dr. Szalamin Edit

Fókuszban

- 10 Tágas térre léptünk ki
Prokopp Katalin

Egyház

- 13 Egy ökumenikus nép
Donatella Coalova
- 14 Új szavak, új jelek
Összeállította: Kovács Bertalan

Aktuális

- 16 Nepál tükörben
Ravindra Chheda

Színes riport

- 18 Silvana átadta a stafétát
Tóth Judit

Lelkiség

- 20 Új arculat az egyházban
Chiara Lubich
- 21 A béke előmozdítása létkérdés
I. Bartolomeiosz
- 22 Az élet igéje - január
Fabio Ciardi

Velünk történt

- 23 Sokat tettek a városért
Fábián Zsuzsanna
- Ritka kísérlet
Hortoványi Jenő
- 24 Te vagy a legnagyobb ajándék!
Maucha Kristóf

Életmód

- 26 Vigyázat, robbanásveszély!
Sara Fornaro
- Bocsánatkérés és továbblépés
Wirth András és Bernadett

Mese

- 28 A kőszáli kecskék királya
Lauretta Perassi

Kultúra

- 30 Ajánló
Göbel Gergely
- 31 Okos kavics
Vittorio Sadini

Luigi Butori albumából

© Centri Gen 2 - CSC Audiovisivi

Maucha Kristóf

EMBERSÉG, HIT, KEDV

Vörösmartynak, Petőfinek, Sik Sándornak és sok jelentős költőnknek van újévi köszöntő verse, mely híven tükrözi értékrendjét. Nem kivétel ez alól Kányádi Sándor *Csendes pohárköszöntő újév reggelén* c. verse sem, melyben azt kívánja, „Szaporodjon ez az ország / Emberségbe, hitbe, kedvbe”. Igen, sok mindenben szaporodtunk, gazdagodtunk az elmúlt 25 évben is, a szabadság lehetőségében, sokan anyagi javakban is, kapcsolatokban. A költő mégis ezt a három értéket említi, melyek nem a körülményektől függenek: nem egy jobb munkahelytől vagy könnyebb családi helyzettől, nem a szomszéd vagy a polgármester személyétől. Olyan értékek ezek, melyek mindannyiunk lelkében megvannak, de rajtunk áll, hogy őrizzük, tápláljuk. Tesszük ezt egyénileg, de azt is érezzük, hogy életünkben egymáshoz kapcsolódunk, így szívünk mélyéből fakadó felelősségünk táplálni az emberséget, a hitet és a kedvet egymásban is.

Az Új Város szintén ehhez a lelki-mentális tápláláshoz szeretne hozzájárulni. A szerkesztőkkel együtt keressük, hogyan tehetjük erre alkalmasabbá a 2016. évben a havilapot. Ennek a közös gondolkodásnak az eredménye lesz az elkövetkező hónapok néhány változása, illetve már most a *Velünk történt* rovatban található *Rajtam múlik* oldal, mely a jövőben tovább fog bővülni. Valamint szívesen adjuk kézbe mellékletként a havi életigét, mely így „önálló életre kelhet”, zsebbe tehető, ajándékozható.

Az új év reménységgel indul, és ennek jeleiről igyekszünk számot adni a mostani számban. Ilyenek az ökológiai katasztrófával fenyegető helyzet nyomán megszületett, a kiótóinál jóval nagyobb konszenzussal elfogadott klímavédelmi egyezmény, vagy azok a kezdeményezések, melyekkel a Fokoláre Mozgalom világszerte reagál az utóbbi hónapok háborús, migrációs, terrorizmussal kapcsolatos eseményeire... Sokan szkeptikusan állapítják meg, hogy az ökumenizmus megfeneklett. Az ellenkezőjéről tanúskodik mindaz az élet, mely a sziklából feltörő bűvópatak módjára utat

© Depositphotos.com / Antonio Guillem Fernánde

Körülményeink ellenére is reménnyel telve tekinthetünk az előttünk álló esztendőre.

talál. Ilyen Bartolomaiosz konstantinápolyi ökumenikus pátriárka egység iránti elköteleződése, és a lettországi hívők összefogása a politikai jellegű egyházi feszültségek ellenére, vagy a több száz önkéntesnek köszönhetően létrejött Tágas Tér Fesztivál.

Kányádi Sándor ezekkel a sorokkal zárja versét:

„Végül pedig azt kívánom, / legyen béke. / Gyönyörködjünk még sokáig / a lehulló hópihékbé!”

1968 óta minden év első napja a béke világnapja.

Azé a békéé, mely nem csak annyi, hogy nincs háború, hanem telve van emberséggel, hittel, kedvvel. ■

Magyar Kurir

Ítékezés helyett

Ferenc pápa a Közép-afrikai Köztársaság fővárosában, Banguiban nyitotta meg az első szentkaput ottani látogatása alkalmából. 2015. december 8-án misét mutatott be a Szent Péter téren, majd ott is kitárta a bazilika szentkapuját, és ezzel megnyitotta az irgalmasság évét. Homíliájában többek között ezt mondta: „Ma, amikor itt Rómában és minden egyházmegyében a világon áthaladunk a szent kapun, egy másik kapuról is szeretnék megemlékezni, arról, amelyet ötven évvel ezelőtt a II. vatikáni zsinat atyái tártak ki a világ felé. (...) A zsinat elsődlegesen találkozás volt. Igazi találkozás az egyház és korunk emberei között. Ezt a találkozást a Szentlélek ereje jellemezte, aki arra indította az egyházat, hogy előjöjjön a zátonyok közül, melyek sok éven át magába zárták, hogy lelkesen újra kezdje missziós útját. Ez annak újrakezdése volt, hogy elébe menjen minden embernek oda, ahol él: a városába, az otthonába, a munkahelyére..., ahol csak ember van, az egyháznak el kell érnie, hogy elvigye neki az evangélium örömét, Isten irgalmasságát és megbocsátását. (...) A szentév erre a nyitásra indít bennünket, és arra kötelez, hogy ne hanyagoljuk el a II. vatikáni zsinat szellemét, vagyis az irgalmas szamaritánus lelkületét, amire Boldog VI. Pál pápa emlékeztetett a zsinat lezárásakor.” ■

Fotó: CN

Összeállította: Tóth Judit
Forrás: focolare.org

Innovatív képzés

November 18-tól 22-ig a loppianói Sophia Egyetemi Intézetben került sor az Up2me projekt első tutor-képző tanfolyamára. Az Up2me az érzelmi élet, a szexualitás és a harmonikus személyiségfejlődés, valamint a párkapcsolatra való felkészítés témájában kidolgozott nevelési módszer három korcsoport, a 9–11, a 12–14 és a 15–17 évesek számára. A kurzusokat 10–20 fős csoportokban végzik, egy-egy tutor-pár vezetésével. Néhány tematika a középső korcsoportnál: A személy fogalma; Nemek közti különbség és kölcsönösség; Férfiről és nőről alkotott sztereotípiák és kép a médiákban; A nemi identitásban rejlő lehetőségek; Konfliktus a szülőkkel; Élet a fogantatástól a születésig; Abortusz; Fogamzásgátlás; Pornográfia és internet. A képzést az egyetemi intézettel karöltve a Fokoláre Mozgalomhoz tartozó családok és fiatalok koordinálásával megalakult nemzetközi szakértői csoport dolgozta ki hosszú évek munkájával. Magyarországról Fehérpataky Balázs és Rita végezték el a novemberi tutorképzést, valamint jelen volt Erhardt Emese is, aki a Fokoláre Mozgalomhoz tartozó tizenévesek képzésében részt vevő pedagógusként mentor az Up2me programban. Tervük, hogy a képzés anyagot magyarra lefordítva és a helyi oktatási-nevelési viszonyokra alkalmazva, pár éven belül Magyarországon is elindítsák a kurzusokat. ■

Prokopp Katalin

focolare.org

A béke szigetei

Menekültek, terrortámadások, üldöztetés. Nem maradhatnak válasz nélkül a közelmúlt eseményei. A szükség egyre nagyobb, hogy ki-ki, ahol tud, a béke követévé váljon. A békét nem lehet magányosan gyakorolni: a közösségben születhet csak meg. Ennek az *együttlétnek* a kovásza kíván lenni a Fokoláre Mozgalom, válaszképpen az elharapódzó erőszakra. Németországban, Ottmaringban a közösség a menekültek integrációját segíti. Nemcsak szállást adnak a befogadottnak, hanem német nyelvórákat is, és szívesen töltenek időt velük. Kilenc kiskorúnak a helyi központban biztosítanak ellátást fél évre.

Texasban békemenetet tartottak, melynek célja a pénzügyítés volt a szíriai menekültek számára, akárcsak Tokióban, ahol a befolyt igen tekintélyes összeget már elküldték Damaszkuszba.

Houstonban vallásközi csapatépítő napot tartottak, mely imával zárult a békéért hinduk, mohamedánok, zsidók és keresztények részvételével. Kaliforniában egy jótékonyági vacsorát rendeztek, amelyet ima követett a bejrúti és párizsi merényletek áldozataiért. Több mint százán voltak együtt különböző kultúrájú és vallású emberek. Az est során az Egyesült Világ Projektben részt vevő fiatalok számoltak be béke-kezdeményezéseikről világszerte. A paraguayi fiatalok számára december 18. és 20. között táborot szerveztek a békéért.

Spanyolországban heti rendszerességgel imaesteket tartanak. Az argentin Paranában két ökumenikus imaalkalomra került sor a menekültekért, az áldozatokért, a hitükért üldözöttekért. Menekültek és az őket befogadók meséltek a tapasztalataikról. Bahia Blancában a főtéren az arra járóknak poszterek, plakátok, szórólapok, zene és tánc hirdette, hogy a béke építésének eszköze lehet a párbeszéd, egy mosoly, a konfliktusok nyugodt megvitatása, valamint ha úgy teszünk másokkal, ahogy szeretnénk, ha velük bánnának. ■

Összeállította: Simkó Zsófia

Forrás: focolare.org

Nincs B bolygó

Az ENSZ 21. Klímakonferenciája 2015. november 30. és december 12. között került megrendezésre Párizsban (COP21), mely a 2009-es koppenhágai csúcstalálkozó sikeretelensége és a hosszas előkészítő munkálatok után eredménnyel zárult.

A konferencia célja egy olyan egyezmény elfogadása volt, mely kötelező érvényű a világ összes (195) országára, és a 2020-ban lejáró Kiotói Egyezmény folytatásaként az elkövetkező 20-30 évre megfogalmazza a környezetvédelmi alapelveket és vállalásokat.

Hosszútávon azt szeretnék elérni, ha a Föld hőmérsékletét sikerülne az iparosodás előtti átlaghoz képest +2°C-os hőmérsékletemelkedésben maximálni.

Ehhez az üvegházhatást fokozó gázok, elsősorban a szén-dioxid kibocsátását kell jelentősen csökkenteni, máskülönben a század végére a Föld „hőemelkedése” a 4,8°C-ot is elérheti. Egy ilyen változás a vízhőmérséklet és a tengerszint jelentős emelkedését eredményezné, melyet a kis szigetországok már most is éreznek, mert alacsonyabban fekvő területeik víz alá kerültek. Ezen kívül egyre gyakoribb és hosszabb aszályok, a biodiverzitás csökkenése és szélsőségesebbé váló időjárás várható. Egy másik cél a fosszilis energiahordozóktól (kőolaj, földgáz, szén) kevésbé függő társadalmi és gazdasági rend kialakítása, amelyben szakembereknek, politikai döntéshozóknak, vállalatvezetőknek és civileknek egyaránt aktív szerep jut majd a környezetvédelemben.

„Nincs B-terv, mert nincs B bolygó” – nyilatkozta Ban Ki-moon ENSZ-főtitkár, ezzel is nyomatékosítva az országok elköteleződésének jelentőségét. Párizsban ezzel megszületett az első globális klímavédelmi egyezmény. ■

Simkó Zsófia

Cseppről cseppre

Barátság Thaiföld és Olaszország között. Interjú Luigi Butorival, aki a köztük lévő híd építésének előremozdítója.

Thaiföldön több százezer mianmari menekült él, a legtöbben Mae Sotban. Mit tudsz mondani az ő helyzetükről?

Mae Sot egy ipari régió központja Thaiföld nyugati részén, ahol a Mianmart és Thaiföldet összekötő két nemzetközi határátkelő egyike is található. Nagyon sok menekült érkezik ide Mianmarból, és az utóbbi

Luigi Butori, a menekültekért indított kezdeményezés koordinátora.

évtizedekben komolyan felütötte a fejét a feketepiac, az emberkereskedelem és a kábítószeresek. A menekültek legnagyobb része az üldözött *karen* néphez tartozik, akik az etnikai konfliktusok miatt kényszerülnek Thaiföldet elhagyni. A pontos számukat nehéz meghatározni, de a hivatalosan regisztrált 160 ezer menekültön kívül még nagyjából százezren lehetnek azok, akiket nem tartanak számon.

Mi volt az első benyomásod, amikor Mae Sotba érkezted?

Egy pappal látogattam el Mae Sotba, aki a legkiszolgáltatottabbakért dolgozik: azokért, akik nem jutnak be az ENSZ táboraiba, gyakran nem kapják meg a jogos bérüket, és mivel nincsenek hivatalos dokumentumaik, a hatóságokhoz sem fordulhatnak, mert nincs, aki megvédje őket. Sokan közülük az erdőben éltek és csak mostanában mernek előjönni.

Mások gyárák és kunyhók alagútjai közt laknak – kész csoda, hogy egyáltalán életben vannak. Ezekről az emberekről nem szokás beszélni, de mindenki ismeri a helyzetüket. Könnyű kihasználni őket, mert akár éhbérért is készek munkát vállalni. Így vált Mae Sot kiemelt ipari zónává.

Hogyan indult ez a különleges történet az olaszországi Latina és Mae Sot között?

Ez a projekt szeretetből született, egy őrütnék tűnő álom megvalósulása. A szeretet indított minket, a szeretet, amitől a sivatag kivirágzik, ami arra sürget, hogy a lehetetlent is megtegyük, és végtelen örömmel tölt el. A projekt keretén belül az olasz gyerekek egy itteni Mae Sot-i iskola számára gyűjtenek adományokat. Az iskola nem sokkal korábban még csak egy álom volt: a latinai kislányok és kislányok és thaiföldi társaik álma, mostanra viszont már megvalósult. Az iskolának a Cseppről cseppre nevet adtuk. A helyzet hasonlít ahhoz, amit Latinában is találunk: igazságtalanság, betegségek, erőszak, gyerekek kihasználása, és így tovább.

Milyen körülmények között élnek ezek a gyerekek és szüleik?

Néhányan hálát adnak Istennek, hogy túléltek az éjszakát. Az egyik kisgyerek anyukáját kérdeztem: „Hogy hívják a fiadat?” „Chit Yin Htoo” – mondja. – Azt jelenti: „Ha szeretsz engem, akkor válaszolj nekem.” „Te adtad a nevet? Mikor született?” „Talán 3-4, vagy 5-6 éve. Az aratás időszaka volt, a katonai hadműveletek közepén: menekülnünk kellett. Mindig csak menekülni.” Amikor ezt hallottam, abbahagytam az írást, mert minden erőmre szükségem volt, nehogy elírjam

Luigi Butori albumából (3)

A mianmari menekült gyerekek éppen az Olaszországból érkező adományokat fogadják.

magam ez előtt az anyuka előtt. Hogyan lehetséges ez?

Mit tesztetek értük a projekt keretében?

Ételt, tejet és főleg babákat, játékokat osztunk szét, lámpákat, ruhákat, aminek mindenki örül. Igyekezzünk szeretni őket és gondoskodni róluk, ahogy magunkról szoktunk. Félelemmel, aggódva, de tisztelettel követjük figyelemmel ezeket a gyerekeket, úgy mondanám, hogy „az őrangyalai látják a Mennyei Atyát”. Amikor „Ha szeretsz engem, akkor válaszolj nekem” kislánnyal vagyok, nehezen tudok mosolyt csalni az arcára. Szégyellős és visszahúzódo. Hosszú idő után engedi csak, hogy a karomba vegyem, 6 vagy talán 5 éves... senki sem tudja. Törékeny és könnyű, akár egy tollpihe. Ezek a szemek... mit láthattak eddig? Hangja is alig. Ahogy viszont a gyerekek meglátják a focilabdát és a futballdresszet, amiket az olaszországi Priverno Futball Akadémiától kaptak, csillogni kezd a szemük. Örülnek, mert érzik a feléjük áradó szeretetet. A szomorú tekintetek hamar megváltoznak...

A projektnek hála, sok emberhez eljut a segítség.

Így van, és az iskola az egyik ilyen hely. Itt nagyon rossz körülmények vannak, minden apró adománynak nagyon örülnek. Az iskolának nincsenek falai, csak sérült iskolatáblái. A tanárok mind önkéntesek, akiknek csak havi 50 eurót tudunk adni. Az alapvető felszerelések, bútorok is hiányoznak, nincs internet sem. Ez az iskola a Mae La nevezetű menekülttáborhoz van közel. Aztán eljutottunk még Gasparba, egy apró falucskába, és egy másik helyre is, amelyiknek neve sincs. Összesen körülbelül 200-250 embernek tudunk így segíteni.

Mi indított téged arra, hogy tegyél ezekért az emberekért? Mit jelent számodra, hogy részt vehetsz a projektben?

Úgy érzem, hogy a szeretet szentélyében vagyok, egyfajta katedrálisban, amilyenről Ferenc pápa is álmodik. Évekkel ezelőtt ígéretet tettem, hogy őket a saját népemnek tekintem és sose hagyom magukra. A minket körülvevő gonosz óceánjában a szertecseppnek iskolája előtt újra meg újra megújítom ezt az ígéretemet. ■

Forrás: focolare.org
Fordította: Horváth Viktória

SPORT

Franciaország, jövőnk!

Göbel Ágoston

1972-ben vághattunk neki úgy az új esztendőnek, hogy a magyar labdarúgó válogatott Európa-bajnokságon szerepelt. Igen, már megint fociról van szó. Azon a vidéken, ahol a stadionépítés, a futballkártya lassan szitokszavak, rossz érzésünk lesz tőlük. Pedig ha valamikor, akkor most elmondhatjuk, hogy fegyelmezett, egységes, jó játékkal jutottunk ki és győztünk le egy erősebb ellenfelet. De miért is kerül állandóan szóba, miért ez a népszerűség, ami széles körben övezi a focit? Ha a XX. század első évében fogadni kellett volna, melyik lesz a legnépszerűbb labdajáték, valószínűleg az egyenlőséget és az összetartozást kifejező csapatsportágak kerültek volna az utolsó helyekre – elég a városiasodásra, az individualizmus térnyerésére gondolni. A labdarúgás ezzel szemben olyan szimbolikus teret teremtett aktív résztvevőknek és passzív nézőknek egyaránt, amelyben közös identitásra találtak, az együvé tartozás segítségével pedig sokkal könnyebben fedezték fel helyüket a társadalomban. A focinak egész sor olyan adottsága van, amely fejlődése szempontjából döntő jelentőséggel bír. Ezek közül kiemelkedik a futball több szinten is jelentkező egyszerűsége. A legkönnyebben közvetíthető sport; ez fontos volt a század elején a rádiózás szempontjából. A futball mind eszközigényében, mind szabályaiban rendkívül egyszerű. Kosárpálánk nem akad mindenhol, a röplabdahálót sem könnyű helyettesíteni, ám két földre ledobott rongydarabbal máris kialakítottuk a focikaput, így gyakorlatilag szinte sehol sincs akadálya a játéknak. Emellett a futball szabályai évtizedeken keresztül nem változtak, ráadásul elsőre is nagyon könnyű megérteni a játék lényegét. Nem elhanyagolható sport és morál kapcsolata sem. Emlékezzünk, a foci felemelkedése akkor kezdődött, amikor a brit birodalom hanyatlásnak indult. A helyzet megoldásának kulcsát kormányzati szinten a csapatsportok támogatásában látták, ezek segítségével kívánták háttérbe szorítani az önzést. 2016-ban Franciaország vár ránk, hogy bizonyítsuk egységünket, morálunkat! ■

KULTÚRA

Luxus vagy szükséglet?

Molnár Zsófia

Könyvírással, -kiadással foglalkozók, „hivatásból” olvasók és amatőrök, a szó szerinti könyvszeretők gyakran felteszik a kérdést, milyen jövő vár a nyomtatott könyvre a digitális médiumok térnyerésével. Fogunk-e még ujjunk nyálazva lapozgatni, vagy kattintunk és képernyőt simogatunk. Néhány szemponttal szeretnék ehhez a töprengéshez kapcsolódni.

A papírra nyomtatott könyvnél környezetbarátabb az elektronikus megoldás. Az e-könyvek kicsik és könnyűek, memóriájuk akár több ezer kötetnyi – „bibliotéka a hátizsákban”. Viszont nincs meg a sajátos, összetéveszthetetlen illatuk.

A könyv minden formája rávilágíthat a látás örömeire, hogy mekkora áldás, ha valaki olvasni tudja. Van, aki nek ez sosem adatik meg, vagy elveszíti ezt a képességét. Így lehet egy olvasnivaló a vágyak netovábbja: a színes tintával álmodó vagy mesét hallgató kisgyermeknek, egy nem látó embernek (milyen jó, hogy a hangoskönyvet és Braille-írást is feltalálták), ahogy lehet pillanatnyi teher egy egyetemi hallgatónak a vizsgaidőszakban.

A könyvekben kódolt tudás demokratizálása jelenthetne rendszerszintű megoldást a háborús övezetekben, ahonnan eszmék nem tájékoztatott, megtevesztett, így fanatikus hívei sarjadnak. Paradox és nehéz: ahol egy könyv luxuscikknek, fölöslegnek tűnhet, bombázás, menekülés közben, pont ott volna a tanárok mellett leginkább szükség rá, hogy bezárt gyermekek szemét-szívét nyitogassa. Úgy tűnik, erről beszélni sem illő békében, könyvvel az éjjeliszekrényen.

A Biblia „könyvségét” szeretném még szóvá tenni, amelyben egyetlen könyvben olvashatók keresztény hitünk alapjai. Néhány évtizede még papnövendékeknek sem lehetett saját példánya, ma könnyű hozzáférni, elektronikusan is. Érdeemes elolvasni a sokkötetes sikorsorozatoknál rövidebb, velősebb Isten-szót.

A nyelvet nem kell különösebben „ápolni”, mert nem beteg. Érdemesebb ugyanígy nem jósolgatni, „rágörcsölni” a nyomtatott könyv megőrzésére, nehogy végül rezervátumba csukjuk. Hadd érvényesüljön a változás természetes iránya. ■

Generációk együtt

dr. Szalamin Edit

Ha a generációs problémára gondolunk, szinte automatikusan beugrik a „Jaj, ezek a mai fiatalok/öregék!” gondolat. Ennek a sztereotípiának az oldása céljából egy nemzetközi projekt kidolgozó képzést indítottak a generációk közötti együttműködés erősítésére. A hazai partner a Budapesti Művelődési Központ volt, amelynek tanfolyamára idősek és fiatalok egyaránt jelentkezhetek. A vegyes korosztályú csapatoknak együtt kellett elgondolkodniuk azon, hogy mik modern életünk legnagyobb kihívásai, és mi az a kicsiny darabkája világunknak, amit ők egy-egy miniprojekttel, ha kis mértékben is, jobbítani tudnak.

A 21. század legnagyobb kihívásának a fiatalok azt tartották, hogy a kapcsolatok többnyire virtuálisan léteznek, a családi kötelékek gyakran felbomlanak, a családalapítás kitolódik, nagy a stressz és hiányzik a pozitív jövőkép. Az idősek a legnagyobb nehézségnek az elszigetelődést, a magányt, a kortársak elvesztését érezték, és azt, hogy nem tudnak lépést tartani a gyors technikai fejlődéssel.

Az együttes munka során lassan oldódtak a kölcsönös előítéletek, miszerint: a fiatalok önteltek, tiszteletlenek, neveletlenek, az öregek értetlenek, lassúak, rugalmatlanok stb. A közös tevékenységben egymás jobb megismerése által közelebb kerültek egymáshoz.

Egykori tanárképző hivatásom folytán roppant érdekel, miért mások a mai fiatalok. A szakirodalom alátámasztja, hogy a kilencvenes években és később születettek jellemző az önbecsülés túlzó mértéke, mert ők jórészt a virtuális világban élnek az életüket, a közösségi médiában pedig óriási a versenyhelyzet, mindig látszódnia kell, ez a kényszer pedig egyértelműen a nárcizmus irányába visz. Az individualizmust, a haszonelvűséget, a másokra irányuló önzetlen figyelem hiányát korunk általánosan uralkodó szelleme is erősíti. A tudományos-technikai forradalom korában a teljesítmény került előtérbe. Az állandóan éleződő verseny elszakít egymástól, és mindnyájan szenvedünk a kölcsönös szeretet hiányától, holott a boldogsághoz vezető út a kölcsönösség felfedezése, melyhez egyik lehetőség a fenti projekt. ■

Pixabay

en.wikipedia.org

Lelkesen várjuk a mieink szereplését a 15. foci Eb-n.

A könyv értéke nem a formátumától függ.

A közös tevékenység közelebb hoz fiatalokat és időseket.

© Depositphotos.com / Francesca Ridolfi

TÁGAS TÉRRE LÉPTÜNK KI

Egy lelkes ötlet keresztény felekezetek együttműködésével profi rendezvénné nőtte ki magát.

Mertek nagyot álmodni

Visszaemlékszem, amikor jó három-négy évvel ezelőtt, egy szegedi ifjúsági ökumenikus istentiszteleten Czagány Gábor református lelkész egy nagyszabású városi összkeresztény rendezvényt harangozott be. Hogy értsük, mire gondol, a Kirchentagról mesélt, amelyen az egyház kilép az emberek közé. A német evangélikus egyház a II. világháború óta évente szervez különböző városokban egyházi napokat, néhány éve ökumenikus összefogással is. A hamburgi Kirchentagon, amelyről az ifjúsági lelkész lelkes, diavetítéssel tarkított élménybeszámolót tartott, egyrészt nagy istentiszteletekre, koncertekre, sportversenyekre, másrészt a középületekben, tereken személyesebb találkozásra alkalmat adó tevékenységekre, fórumokra került sor. Tudván, hogy Nyugat-Németország nem

Tömeges részvétel és híres fellépők – Ákos, Hillsong, Gen Verde, Szenczy Sándor, Pál Feri – fémjelezték a szeptember 25. és 27. között lezajlott eseményt. Az előzetes sajtóközlemény így kecsegtetett: „Az újszegedi ligetben az év legnagyobb szegedi, ingyenes, szabadtéri rendezvénye, a Tágas Tér Fesztivál...” De miben volt úttörő jellegű ez a buli, mi volt a különlegessége a nagy neven és nagy létszámokon túl? Erre keressük a választ szervezők és résztvevők segítségével.

© Kiss Tamás (6)

ismerte a kommunizmust, az embereknek soha nem volt megtiltva, hogy a templom falain kívül felvállalják vallásos meggyőződésüket, szkeptikusan hallgattam nagyratörő terveiket, hogy ezt Magyarországra akarják hozni. Igen, így többes számban, hisz nem egy ember, hanem egy csoport, a helyi ökumenikus lelkész kör álma volt ez. Álom, mely jó másfél évvel ezelőtt kezdett testet öltetni, mikor kiosztották a feladatokat, felgyűrték az ingujjat, és nekiláttak. De nemcsak ők, hisz a városban található számos vallásos, köz- és civil szervezetet bevontak.

Összefogás

Szlaukó Orsolya evangélikus lelkész szavaival élve „Szegeden nagyon jól működik az ökumenikus lelkész kör, és e kör ötlete volt, hogy létrehozzon valamit, ami az ökumenét, a kereszténységet hirdeti. A sokszínű, négy-színű szimbólum, ill. az egész fesztivál egy zsoltárból ered, »tágas térre vitt ki engem az Úr«. Azért találtuk ki és hoztuk létre, hogy a szegedi embereknek ajándékozni tudjunk valamit, hogy jobban megmutassuk a keresztény egyházakat és ezeknek a közösségeknek az értékeit. Ne a manapság elterjedt sztereotípiát éljen tovább a fejekben rólunk.” „A város felé kell fordulnunk. Küldetésünk nem a saját közösségeink, hanem a város felé szól: ez valósult meg itt. A mi szerepünk a szolgálat volt, a háttér-munka, nem önmagunkat előtérbe tenni” – vallja egy másik szervező, Tari Sándor fokolarinó. „A fesztiválon

mindenki megtalálja a neki megfelelő programot – folytatja a lelkész –, helye van minden korosztálynak, fiataloktól az idősekig. Koncerteket, fórumbeszélgetéseket, játszóházakat létesítettünk, illetve különböző szervezetek falvakba csoportosultak itt a sétányon.”

Színes forgatag

Az újszegedi liget sátorvárosában négy különleges falu kínált érdekes programokat. A Gondoskodás, a Közösségek, a Hivatások és a Tudomány Falva gyűjtötte össze azokat a kezdeményezéseket, amelyek a segítő szolgálatok, az egészségügy, az oktatás, a közösség-szervezés, a munka és a tudományok világát hozzák közelebb a kilátogatókhoz. A parókiák, egyházi közösségek foglalkozásokkal, szórakozási lehetőségek kreatív tárházával lepték meg az arra járókat. A kiállítók örömmel láto-gatták egymás programjait és nem az önreklámon volt a hangsúly. Ha nem kérdezek rá, nem tudtam volna meg, hogy az Oázis sátorban teával, kedves szóval fogadó hölgyek az evangélikus gyülekezethez tartoznak, vagy hogy a Mini Zarándoklat animátorai a Katona Nándor családcsoport tagjai. Tari Sándor egy éven át foglalkozott a sátorváros benépesítésével. „A cél az volt, hogy a város mindegyik szegmenséből legyen jelen valaki: a gazdák, a munkások, a tudomány, az egészségügy világa... Hatvan stand és sátor volt. A kiállítóknak feltételül szabtuk, hogy barátsággal

viseltessenek irántunk és a többi kiállító iránt. Jelen voltak a rendőrök, tűzoltóság, stb. Néhány példa: egy villanyszerelő műhelyfoglalkozást tartott gyerekeknek, az egészségügyi sátorban 700 embert vizsgáltak meg ápolónők, a katolikus plébánián vért lehetett adni, egyetemi tanárok kísérleteket mutattak be.” Sándor azt is elárulja, terveik között szerepel a folytatás, valószínűleg két év múlva kerül sor ismét hasonló eseményre.

Találkozások

„Nagyon tetszik, hogy családias a hangulat, nagyon sok gyerek és szülő van, látok szülőket beszélgetni egymással” – nyilatkozta egy családapa, de a fiataloknak is volt miből válogatni: a Szabadtéri Színpadon ifjúsági zenekarok léptek fel.

„Itt olyan hangulat van, ami talán sehol a hétköznapi életben, és ezeket a zenét hallgatva az ember a szívében igazi békét érezhet” – nyilatkozta egy fiatal. Gáncs Péter evangélikus püspök a Duna TV riporterének kérdésére, miért tartotta fontosnak, hogy eljöjjön, így válaszolt: „Nagyon tetszett már a fesztivál neve, a tágas tér. Sok embernek van klausztrofóbiája, fél a bezártságtól. Néha azt érzem, az egyházak meg attól félnek, hogy kilépijenek. 25 évvel a rendszerváltás után ott tartunk, hogy az emberek nem találnak be könnyen a templomokba, nekünk kell kilépni. Tehát nekem nagyon tetszik ez az ökumenikus összefogás, hogy kilépünk a város utcáira, tereire.” ■

Malcsyik Mariann

ELSODORT A HANGULAT

Nagy örömömre szolgált, hogy ott lehettem a fesztiválon. Civil szervezetek rendezvényeit szervezem, tudom, milyen hatalmas munka és lelkesedés kell ahhoz, hogy egy ilyen nonprofit rendezvény sikeres legyen. Igazából „csak” Ákos koncertre indultam, aztán valahogy „elsodort” az egész program hangulata. A sátrakban kedves, segítőkész emberekkel találkozhattam, nagyon kedves gesztus volt a bibliai témájú mézeskalácsok kínálása, és úgy alapjában véve a béke és a szeretet kis szigete volt ez a rendezvény. Szenczy Sándor szívhez szóló szavait, Csomós József fiatalos lendületét, a Hillsong megérintő dalait hazahoztam magammal. Számomra mindig nagy ünnep egy Ákos koncert, de most még ennél is többet kaptam, köszönöm. Kívánom, hogy őrizzék meg ezt a lelkesedést, és remélem, jövőre ismét ott lehetek Szegeden. ■

Sonkolyné Aszódi Zsófia

A TÁGAS TÉR MÁSSÁ TETT

Előzetesen sokan megkerestek, hogy tudnék-e segíteni a fesztiválon. Bizonytalanság volt bennem, hisz a „keresem az utam” epizódot élelem, befejeztem a sulit, és külföldre megyek dolgozni. De Isten sokszínű és lényegre törő: Elérkezett a fesztivál, gondoltam magamban, majd benézek a jobb koncertekre, elleszek ott és kész. A saját kis szürke napjaim folytatását vittem oda, a mélységben lévő lelkemmel együtt. Unott fejfel lementem Pál Feri atya előadására. Csak egy picit, de már ekkor megváltozott valami bennem. Majd jött a Gen Verde, ami sokat adott. Nem ismeretem őket eddig, bár hallottam róluk. Meglepődtem, mikor megtudtam, hogy fokolarinák, mert azért durván nyomták. De itt még csak az előadásról volt szó. Mikor véget ért a koncert, közbeszólt Isten. Pontosabban kettő közbeszólása volt. Az első: A koncert után belelkesültünk a barátaimmal, hogy bemegyünk a városba „közösségépítés” címen. Igen ám, de kiderült, hogy jó lenne segíteni a Gen Verdének. Megállj! Most ez az, amit tenni kell! Három órát pakoltunk, de ott – nem viccelek – a mennyországot tapasztaltam meg. Nagyon nagy volt ilyen szeretetteljes közösségben pakolni. Felvillanyozott, hogy igenis Isten ott ad, ahol nem hinnéd. A második: Két fiú, akik

lejöttek Szegedre a fesztiválra, szállás nélkül találták magukat. Hirtelen ötlettől vezérelve felajánlottam, hogy jöjjenek el hozzánk aludni erre a két éjszakára. Éjfél körül még egy fiúról kiderült, hogy nincs hol aludnia! Mire hazaértünk, a szüleim megágyaztak és mindent széppé varázsoltak. Ez nagy nyitás a részükről, mert nem szoktak közösségben mozogni. Meghatott, hogy mennyit megtesznek értem, és hogy ez közelebb hozott minket egymáshoz a szüleimmel. Ha nem fogadtam volna be ezeket a srácokat, nem tudtam volna visszatérni, vagy legalább betájolni a helyes utat. Ha nem fogadtam volna be Istent általuk, akkor sokkal szegényebb lennék! ■

Tóth-Siha Krisztián

Körmöczi Zsófia

INTERNETEN
ÉRKEZETT
GONDOLATOK:

Egy ökumenikus nép

Nemrég jelent meg a keresztények egységéért megrendezendő imahétre Lettországból összeállított szöveg- és elmélkedésgyűjtemény.

A lett egyház története Szent Menyhért (1134–1196) püspökké szentelésével kezdődik. Menyhért szerzetes volt, idős korában érkezett Lettországba, hogy Krisztus igéjét hirdesse. Később Albert von Buxthoevent nevezték ki a terület püspökévé, aki 1201-ben megalapította Riga városát. III. Ince pápa támogatásával elindította az északi kereszties háborút, amelyben az általa létrehozott katonai rend, a „Frates Militiae Christi” tagjai vettek részt. Az imahétre kiadott szöveg szerint „szomorú, hogy néhányan az első misszionáriusok és kereszties lovagok közül az erőszakhoz folyamodtak és így elferdítették az evangélium lényegét”. Később Riga lett az egyik első város, amely csatlakozott a Luther Márton-féle reformációhoz. A 18. században cseh testvérek (a Moráviai Egyház herrnhuti közösségének tagjai) érkeztek az országba, akik többek között a *Herrnhuter Losungen*ként ismert bibliai szövegrészletek és a hozzájuk tartozó napi meditációk alkotói voltak.

Az évszázadok során Lettország svéd, lengyel, német és orosz uralom alá került, a második világháború alatt pedig háromszor is megszállták az országot: először a szovjetek, majd a

Szent Menyhért ágostonrendi szerzetes alapította meg a lett egyházat.

németek, s végül ismét a szovjetek. A dinasztikák gyors egymásutánja a különböző felekezetek elterjedésére is hatással volt; az elnyomástól való félelem pedig sokakat külföldre űzött. A náci megszállás alatt gyakorlatilag teljesen eltűnt a zsidó közösség. A sztálini időszak alatt százötven-ezer embert öltek meg vagy vittek

a gulágra. A totalitárius rendszer hatalmas szenvedést jelentett a lett népnek, és egy feszültséggel, gyanakvással teli légkört állandósított. Az imahétre kiadott szöveg így ír a kommunizmus időszakáról: „Lettország népére a mai napig árnyékot vet a szovjet fennhatóság története. A sok nyomorúság és fájdalom olyan sebeket okozott, amelyeket ma is nehéz megbocsátani. Ez éppen olyan nehéz kő volt, mint amely Jézus sírját elfedte. Az ilyen sebek lelki sírba helyeznek bennünket. De ha a mi szenvedésünk egyesül az ő fájdalmával, akkor a történet nem a lezárt sírral ér véget. A földrengés az Úr feltámadásakor az a világrengető esemény, amely a mi sírunkat is megnyitotta, és megszabadít az egymástól elválasztó fájdalomtól és keserűségtől.”

A hivatalos adatok alapján Lettországból 2011-ben a népesség 34,3%-a evangélikus, 25,1% katolikus, 19,4% ortodox, 1,2% valamilyen más keresztény felekezethez tartozik (baptista, adventista, pünkösdista), míg 20% tartja magát nem vallásosnak vagy más vallásúnak. Számos jelentős ökumenikus kezdeményezés indul, melyek az egyházak közötti igazi barátságon és testvériségen alapuló kapcsolatból születnek. A nehézségek és a törekenység tudatában a lett keresztények határozott szavakkal tesznek tanúságot a keresztény hit ereje mellett. Közös reményüket a gazdag népi hagyomány is táplálja, mint például a *dainas*, a rövid költemények és énekek gyűjteménye, amelyekben oly szenvedélyesen kéri a szabadság és igazságosság ajándékát. ■

**Forrás: Osservatorio Romano
Fordította: Kovács Bertalan**

I. Bartolomaiosz konstantinápolyi ökumenikus pátriárka átveszi a díszdoktori címet.

hogy az ősi Róma püspöke, Ferenc pápa is üzenetet küldött erre az alkalomra, amiért szívből köszönetet mondunk neki” – utalt a pátriárka Ferenc pápa szavaira, melyet Giuseppe Betori bíboros, Firenze város érseke olvasott fel. Üzenetében a pápa megemlékezett „Bartolomaiszról, a szeretett testvéréről”. Külön örömet fejezte ki e kezdeményezés iránt, amely „azon túl, hogy méltó elismeréssel illeti [a pátriárka] elköteleződését az egység kultúrájának előremozdításában, jelentősen hozzájárul, hogy az egyházainkkal közösen a teljes és látható egység felé vezető utat járjuk.” A Sophia Egyetem számára Ferenc pápa azt kívánta, hogy „a Fokoláre Mozgalom karizmáját követve és a Lélek működésére nyitottan továbbra is teret adjon a különböző kultúrák és vallások között a találkozásnak és a párbeszédnek.”

A Fokoláre Mozgalom elnöke, Maria Voce, a pátriárkához intézett köszöntésében kiemelte „a testvér egyházak iránti szerető figyelmét, amelyek a keleti kereszténység értékes teológiai-spirituális hagyományainak gondozása és a pánortodox zsinat iránti közös munka érdekében egyesültek.” Elismeréssel szól a pátriárka „rendszeres találkozásairól az elmúlt évtizedek pápáival, s hogy velük a kapcsolatok egyre szorosabb hálóját szövi, s ez érthetővé teszi a mély és kölcsönös barátságot Ferenc pápával, és megbecsülését a közös tevékenységek iránt. (...) A párbeszéd a mi közös célunk” – zárta beszédét Maria Voce.

Új szavak, új jelek

A Sophia Egyetem tavaly októberben díszdoktori címet adományozott I. Bartolomaiosz konstantinápolyi ökumenikus pátriárkának az „Egység kultúrájának előremozdításáért”.

A díszdoktori cím átadási ünnepségén 1400-an gyűltek össze a loppianói auditoriumban, a Fokoláre Mozgalom városkájában. Jelen voltak számos európai és közel-keleti ország, valamint különböző felekezetű keresztény egyházak képviselői: köztük kopt, anglikán, evangélikus, református, valdens, adventista és katolikus egyházi személyiségek. „Mély meghatottsággal fogadjuk ezt a megtiszteltetést, melyet szeretnénk kiterjeszteni az egész konstantinápolyi egyházunkra, az Ökumenikus Patriarkátusra, amely nagy odaadással vezet az összes Szent Ortodox Egyház közötti szimfóniát.” Bartolomaiosz pátriárka ezekkel a szavakkal kezdte köszönőbeszédét. „E kitüntetés nagyságát még inkább emeli,

Piero Coda, a Sophia Egyetem rektora a következő szavakkal méltatta a pátriárkát. „Csodáljuk Önben és a zsinatban azt a jelenlétet és cselekvőkészséget, amellyel személyes, hiteles és szerető útmutatásával a világ ortodox egyházait mind hadba hívta, s melynek eredménye – összhangban a mai kor legmélyebb kihívásaival és mintegy gyógyító, életerővel teli balzsamként arra a számtalan sebre, melyek az emberiség testét tüzdelik – a kétezer éves liturgiai, misztikai, teológiai, esztétikai, társadalmi és ökológiai, az évszázadok során gazdagított és oly nagy hűséggel továbbadott hagyománynak csodálatos, korábban soha nem látott kivirágása. Mindez felbecsülhetetlen termékenységgel történik a keleti keresztény testvéreink életén és kreativitásán keresztül.” Bartolomaiosz pátriárka ez alkalomra előkészített tanítása, a *lectio magistralis*, új távlatokat nyitott. Behatolt az általa oly nagyra tartott szemléletmódba a sokféleségben megélt egységről. „Az egység nem törik meg

a sokféleségben, amennyiben azt megszentelte és élővé tette a Szentháromságban gyökerező kapcsolatiság. A sokféleség nem valamiféle ellenszegülő erő, hanem a két különböző, egymással egységben lévő, de mégsem összekeveredett természet kapcsolata által működő megváltás gyümölcse. A gazdagító sokféleség elvének megsejtése lehetővé teszi számunkra, hogy magunkba foglalkozunk Krisztust és Krisztus is magába foglaljon minket. A távlat, melyet fel kell tárunk a világ előtt, hogy higgyen és részesüljön a megváltásban, nem más, mint a sokféleségben megélt egység kultúrájának építése.” Piero Coda az ünnepség után egy interjúban megerősítette a pátriárka *lectio magistralis*ban elhangzott szavainak jelentőségét. „Két nagyon komoly újdonságot hozott a pátriárka

A pátriárka látogatása történelmi pillanat volt Loppianóban.

tanítása. Az egyik a Ferenc pápa és Bartolomaiosz pátriárka közötti testvéri kapcsolat. A Szentatya üzenete mélyen megérintette a pátriárka szívét, aki erre válaszul az *ad multos annos* imádsággal köszöntött a pápáért, hogy még hosszan szolgálhassa az egység felé haladást. A második pedig, ami engem is nagyon megfogott, a sokféleségben megélt egység, ez Ferenc pápa tanításainak egyik fő visszatérő eleme.” „A mai világban, ahol a különbözőség nevében falakat emelnek és hiányzik az emberekből a kölcsönös elismerés, a keresztényeknek különös felelőssége van” – hangsúlyozta Piero Coda. „Az emberiség történetében egyedül Jézus hozta el az egység olyan modelljét, amely képes a sokféleséget egyben tartani és értékelni. Semmilyen emberi látásmód, semmilyen ideológia nem tudta még összehozni a sokféleséget az egységgel. Vagy uniformizált-ság, vagy anarchia lett a vége. Jézus egy nehéz, küzdelmekkel teli életre tanít, mely még a kereszt gyötrelmét is magára veszi, de feltámadáshoz vezet, és a különbségeket átformálja egységgé. Ez az evangéliumi igazgyöngy, a különbözőségben megélt egység, a közösség, az emberi kapcsolatokban megvalósult Szentháromság, a legszegényebektől, legutolsóktól kezdve, ahogy a pápa is emlékeztet rá.”

A díszdoktori cím átadásának napja történelmi jelentőségű pillanat volt Loppianóban, mely megerősítette, és mind az akadémiai, mind a kulturális párbeszéd új távlatai felé mozdította el az immár 50 éve fennálló lelki kapcsolatot a Konstantinápolyi Patriarkátus és a Fokoláre Mozgalom között. ■

Forrás: focolare.org
Fordította: Kovács Bertalan

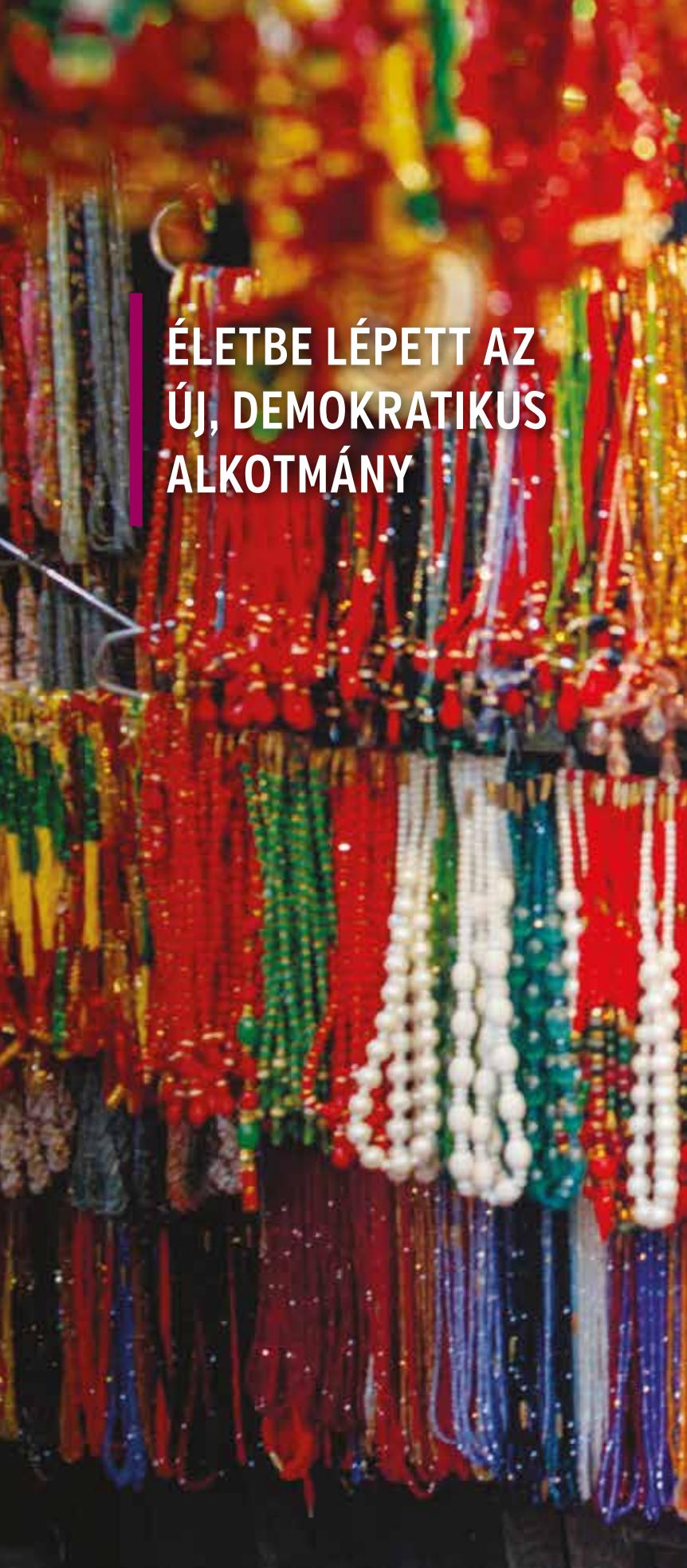
SIF Loppiano / Flickr (2)

Nepál tükörben

Egy nepáli asszony látható egy tükörben a katmandui piacon. Ennek a Himalája lábainál fekvő nemzetnek új alaptörvénye van, az ötvenes évek óta immár a hatodik, de az első, amelyet a királyság megszűntével most népszavazás erősített meg. Nepál története meglehetősen hányatott volt az utóbbi évtizedekben, most azonban „történelmi pillanat előtt állunk: jóváhagytuk országunk első alkotmányát. Nepál mostantól fogva világi és szövetségi demokratikus köztársaság.”

Ezekkel a szavakkal köszöntötte a történelmi lépést Pushpa Kamal Dahal, az egyesült kommunista (maoista) párt elnöke. Az új dokumentum 37 részből, 302 paragrafusból áll. A legfontosabb elemei a köztársasági államforma, a szövetségi rendszer, a világi jelleg, a hátrányos helyzetben levő kisebbségek bevonása és arányos képviselete, valamint a társadalmi igazságosság. Sushil Koirala, Nepál miniszterelnöke és a Nepáli Kongresszus elnöke kijelentette: „Megvalósítottuk az álmunkat. Most mindannyiunknak együtt kell ünnepelni. Ha vannak még kétségek és fenntartások, azt párbeszéddel és későbbi módosításokkal kell orvosolnunk.”

Forrás: Ravindra Chheda
CN 2015/21
Fordította: Tóth Judit

ÉLETBE LÉPETT AZ
ÚJ, DEMOKRATIKUS
ALKOTMÁNY

Silvana átadta a stafétát

December elején hunyt el Silvana Veronesi, Chiara Lubich egyik első társa. Rá emlékezünk két személyes beszámolón keresztül.

Cinzia Panero hat évet élt Silvanával abban az időszakban, amikor a lelkeség „robbanása” történt a fiatalok között, Pacsirta Szabina pedig jelenleg a mozgalom olaszországi központjában él, ahol kétszer is találkozott vele élete utolsó heteiben.

Cinzia, te akkor éltél Silvanával együtt, amikor Chiara Lubich rábízta a Gen 2 Mozgalmat, (a 18–30 éves korosztályt).

Milyen volt vele együtt dolgozni?

Nem annyira a közös munkára, mint inkább a közös életre emlékszem.

Silvana Trentóban, Észak-Olaszországban született, ahol az emberek visszafogottabbak, és nem mutatják ki érzelmeiket. Ez jellemezte Silvanát is, de nagyon nagylelkű és melegsívű volt. Ha megismert egy embert, képes volt teljesen befogadni. Számára a legfontosabb az volt, hogy mindnyájan részesei legyünk azoknak az örömöknél és fájdalmaknak, melyeket mozgalmunk megélt, hasonlóan, ahogy egy családban is történik. Nem volt különbség a kis vagy a nagy dolgok között. Emlékszem, hogy egyszer Korzikán vártunk rá a hajóállomáson, és iszonyú meleg volt. Silvana már hosszú ideje úton volt, de amikor leszállt a hajóról a

tömeg közepette, a perzselő napon lelkesedéssel és örömmel mesélte a nagy hírt, annak minden fájdalmas, de szeretettel teljes hátterével, hogy végre jóváhagyták mozgalmunk Általános Szabályzatát.

Silvana jelen volt a mozgalom elindulásakor Trentóban. Lehetett érezni köztetek generációs különbségeket?

Ezt sohasem tapasztaltam, azt viszont igen, hogy jelenléte mindnyájunk számára arról szólt, hogy az egység karizmájának a hiteles forrásából

merítsünk. Silvana sohasem érezte velünk, hogy nálunk jóval idősebb, mert a szeretet által váltunk egyenlővé. Szívesen jött velünk vásárolni és együtt vettünk ruhát. Gyakran én mentem vele, persze nagyon szívesen, akkor is, ha tudtam, hogy nem vagyok túl jó ezen a téren. Ő viszont mindig felpróbálta azokat a ruhákat, amiket javasoltam, és gyakran meg is vettük!

Autoriter volt veletek, fiatalokkal?

Ha az autoriter szó alatt azt értjük, hogy voltak pillanatok, amikor „nevelt” bennünket, mint az

édesanya, aki szereti gyermekeit, akkor igennel válaszolok. Személyesen nekem sokat segített emberi és lelki fejlődésemben. Azt is el kell mondanom, hogy teljes bizalommal volt felém döntéseimet illetően, mindenekelőtt a fiatalok mozgalma, a Gen Mozgalom tekintetében. Igényes volt velünk, ahogy igényes volt önmagával is. Loppianóba mentünk, hogy előkészítsük az 1990-es Genfestet, amikor Silvana azt mondta nekem: „Nagy segítség lenne, ha ezekben a napokban, miközben dolgozom a többiekkel, te rendbe tennéd azt a házat, ahol a lányok laknak, mert az előkészületek miatt erre nincs idejük.” Miközben három napig mostam, vasaltam, főztem, éreztem, hogy valóban a Genfestért dolgozom. Silvanától megtanultam, hogy teljesen mindegy, mit csinálok. Az egyetlen, ami fontos, az, ahogyan csinálok.

Mi az, ami tovább él benned ebből a kapcsolatból?

Akkoriban 23 éves voltam és Silvanától sokat kaptam. Mindenekelőtt azt, hogy Istenben „örületesen” bízzak. Isten általunk akarta megvalósítani tervét a Gen Mozgalomról, de ehhez szüksége volt ránk, arra a testre, amit mi alkottunk, és ez nagy hitet és egyiséget kért, de Isten ugyanezt kéri ma is tőlünk egyénileg és együtt.

Szabina, te mióta és miért vagy az ifjúsági központban Róma mellett, és mit jelent számodra a lelkeséget elkötelezetten élni fiatalként?

2015 szeptemberében érkeztem és egy évet tervezek maradni. Egyrészt szeretném jobban megérteni az oly sokszor emlegetett „egyetemes testvériség”-et. Már két hónap után is nagyon érezhető, hogy a világra sokkal

© Centri Gen 2 - CSC Audiovisivi (3)

Balra: Chiara Lubich 1987-ben meglátogatta a nemzetközi Gen Központot - Középen Cinzia Panero látható. Fenn: Fiatalok Silvanával 2015. novemberében - Leghátul Pacsirta Szabina látható.

nyitottabb emberré formál engem az együttlét a szlovák, cseh, brazil, malaysiai, ugandai, Fülöp-szigeteki és egyéb nemzetiségű barátaimmal, akikkel együtt dolgozom. Rengeteget tanulunk egymás kultúrájából, szemléletmódjából. Emellett az elmúlt hónapokban erősen éreztem, hogy Isten az, aki kéri tőlem ezt a lépést, hogy hagyjam ott a biztosnak tűnő munkahelyemet, és jelenlétemmel, munkámmal, talentumaimmal szolgáljam a nemzetközi Gen központot.

Az elköteleződés örök „felfedező túra” számodra, mivel Isten mindig más és más, talán egyre komolyabb lépéseket kér tőlem. A másik, szerintem a legfontosabb dolog, hogy ezt az utat nem egyedül, hanem (szerencsére) közösen, egymást segítve próbáljuk keresni, sok újrakezdéssel és megújulással. Arra vágyom, hogy Isten olyan embert formálhasson belőlem, amelyet Ő valószínűleg már megálmodott.

Mit jelentett számodra Silvanát, a Gen Mozgalom egyik alapítóját élete utolsó napjaiban meglátogatni?

Silvanával találkozni – életének ebben a fontos szakaszában – nagyon különleges és mély tapasztalat volt számomra, amiért nagyon hálás vagyok Istennek. Látogatásunkkor elég nehezen tudott beszélni, de fájdalmai ellenére is mindenre válaszolni és reagálni akart, a rendelkezésére álló összes erejével próbált szeretni és befogadni minket. A mozgalom fiataljai mindig is nagyon közel álltak hozzá. Most is nagyon örült nekünk és kifejezetten érdekelt, hogy mit élünk jelenleg. Beszélgetésünk folyamán három dolgot emelt ki: „Most elértétek mindannyiunk felelősségének idejét.” „A fiatalok nagyon sokat tehetnek. Az út nyitva áll előttetek, (és úgy tett a kezével, mintha egy út tárulna fel), és utak nyílnak meg.” Aztán többször is elmondta: „Menjeteek előre!!!” Miközben beszélt hozzánk, hosszú ideig fogta a kezemet, és mélyen a szemembe nézett. Erősen érzékelhető volt, hogy valóban, szavak nélkül is átadta nekünk a stafétát, amit nagy felelősségnek érzünk, hogy mindannyian személy szerint is továbbvigyük. ■

Új arculat az egyházban

*Chiara Lubich gondolatai az emberiség egységéről
messze túlmutatnak környezetén és annak problémáin.*

Fotó: CN

esetében, közvetlenül a II. világ-háború után, később pedig más kontinenseken is hasonló lépések történtek. A pápák, akik a legjobban tudják értelmezni Annak a gondolatait, Aki irányítja a történelmet, már XV. Benedektől fogva egészen II. János Pálig felszólítanak arra, hogy szegezzük tekintetünket a távoli horizontra, az emberiség egysége felé. Korunkban nagyobb szükség van az egységre, a közösségre, mint valaha. Ezt paradox módon a mai világpolitikai helyzet is bizonyítja. A terrorizmus fenyegetésében élünk. Ennek sok oka van, de a legmélyebb bizonyosan az, hogy hatalmas szakadék húzódik

a gazdag és szegény országok között.

Hogy mit tegyünk konkrétan? Bölcs dolog lenne, ha a világban létrehoznánk az egység, a testvériség, a szolidaritás áramlatait, amely megmozdítja a szíveket. Ennek nyomán könnyebben lehetne mozgásba hozni az anyagi javakat is. Az a karizma is ezt a folyamatot segíti elő, amit mi kaptunk Istentől. Alkalmas arra, hogy valamit tegyen, sőt már tesz is ennek érdekében: az egyetemes testvériség szövetét hozza létre ott, ahol működik. Isten áldását kérem minden olyan kezdeményezésre, amit mi magunk vagy mások ezért a célért folytatnak. ■

Az egység az idők jele, annak ellenére, hogy sok minden látszik cáfolni ezt. Két példát szeretnék erre hozni: egyet vallási, egyet pedig politikai téren.

Amikor ez a karizma megjelent, a Szentlélek egyidejűleg arra ösztönözte az egyházat, hogy új arculatot öltön, a közösségi egyház arculatát. Akkor kezdett megnyílni az ökumenizmus előtt is az út. Aztán a bevándorlási hullámok miatt egyre szükségesebbé vált, hogy párbeszédet kezdjünk más vallások híveivel is. Mindez elengedhetetlenné tette, hogy megváltozzon az egyház mind intézményes, mind karizmatikus arculatában. Az előbbi bekövetkezett a II. vatikáni zsinattal, az utóbbi pedig az olyan új egyházi mozgalmakon keresztül, mint amilyen a mienk is.

Politikai téren elindult az egyesülési folyamat az államok között. Ez történt néhány európai ország

Részlet Chiara Lubich *Az egység kalandja* c. könyvéből
(Új Város, 1992)

Fordította: Tóth Ilona

**Mindig
a szívben
kezdődik
el a békés
átalakulás**

A béke előmozdítása létkérdés

Nehéz lenne azt mondani, hogy új keletű probléma, ami most a világban zajlik. A történelem bővelkedik olyan példákban, melyek erőszakról, kegyetlenségről és más atrocitásokról szólnak, melyeket egy embercsoport követett el egy másikkal szemben. A jelenlegi helyzet két szempontból biztosan eltér a korábbiaktól. Először is, régebben nem volt lehetséges, hogy egy csoport képes legyen egyidejűleg ilyen sok embert földönfutóvá tenni; másodsor, sohasem volt még az emberiség olyan helyzetben, hogy a természeti környezet ilyen hatalmas részét elpusztíthassa.

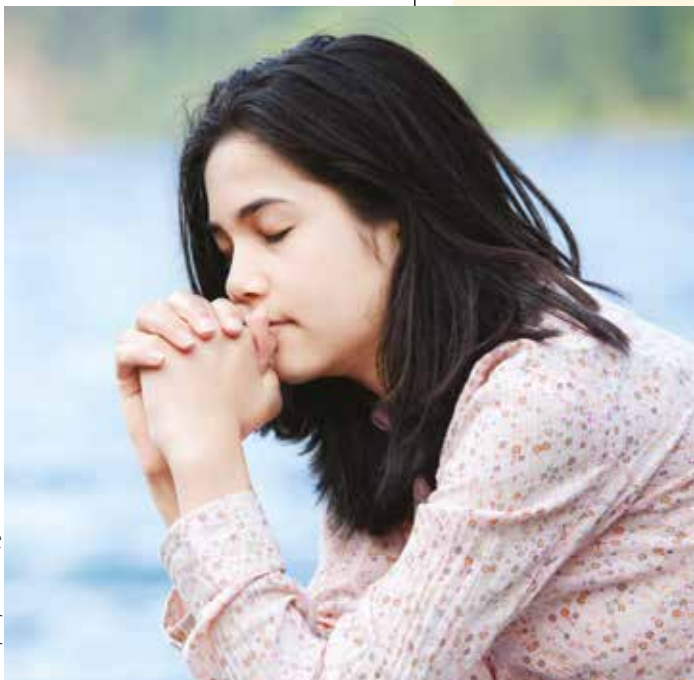
Ezek a tények radikálisan új körülményekkel szembesítenek, melyek megkövetelik a radikális elkötelezettséget a béke mellett. Erkölcsi kötelességünk, hogy szembeszegüljünk a háborúval, mint politikai szükségszerűséggel, és előmozdítsuk a békét, mint létszükségletet. Az emberi élet és a természeti környezet túlélési lehetőségének fenyegetettsége miatt, ennek minden mást megelőzően abszolút elsőbbséget kell élveznie. Miközben fontos alternatívákat keresünk, hogy a béke legyen az átalakulás eszköze, nem szabad elfelejtenünk, hogy ez alapvetően mindig a szívünkben kezdődik; ezenfelül időigényes és sok gyötrődéssel jár, de amit

eredményez, abban áll az egyének, a nemzetek és fajok túlélésének egyetlen reménye.

A keleti ókeresztény lelkiségi irodalom egyöntetűen hangsúlyozta, hogy a szív az a hely, ahol Isten, az emberiség és a világ harmonikus kapcsolatban van, vagy – ahogy gyakran a szövegekben szerepel – „imádkozó kapcsolatban” áll. Bár a Filokália – az imádsággal és a csenddel kapcsolatos szövegek antológiája – azt a meglepő paradoxont emeli ki, hogy a béke csak a megadás és a ráhagyatkozás által valósítható meg. Ebben az összefüggésben a fogalmak nem jelentenek passzivitást vagy a világban levő szenvedések iránti közönyt. A megadás és az áldozatvállalás azt jelenti, hogy lemondunk a büszkeségünkről, a szenvedélyeinkről, önző vágyainkról; ugyanakkor azoknak az erényeknek a befogadását is kéri, melyek az érem másik oldalát képezik, vagyis a szeretetet és a nagylelkűséget. ■

Forrás: CN 2013/19

Fordította: Tóth Judit

Az Úr csodálatos tetteket visz végbe működésével. Amikor megteremtette a világmindenséget, „látta, hogy ez jó” (Ter 1,25), miután megteremtette a férfit és a nőt, és rájuk bízta az egész teremtet világot, látta, hogy ez „nagyon jó” (Ter 1,31). De mindent felülmúl az a műve, melyet Jézus vitt végbe: halála és föltámadása által új világot és új népet teremtett. Jézus mennyei élettel ajándékozta meg ezt a népet: egymás befogadásában, a megosztásban, önmagunk odaajándékozásában álló igazi testvériséggel. Péter levele tudatára ébreszti az első keresztényeket, hogy Isten szeretete által „választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, Isten tulajdon népe” lettek (ld. 1Pt 2,9-10).

Ha az első keresztényekhez hasonlóan mi is valóban tudatára ébrednénk, kik is vagyunk, mit is művelt bennünk, közöttünk és körülöttünk Isten irgalma, ámulatunkban nem bírnánk magunkban tartani az örömet, és sürgetést éreznénk, hogy megosszuk másokkal, hogy „hirdessük az Úr nagy tetteit”. Egymástól elszigetelten azonban nehéz, szinte lehetetlen hatékonyan tanúságot tenni annak az új közösségi létnek a szépségéről, amelyet Jézus hozott. Természetes tehát, hogy Péter az egész néphez intézi ezt a felhívást. Nem civakodhatunk és pártoskodhatunk, de még csak nem is lehetünk közömbösek egymás iránt, ha azt hirdetjük: „Az Úr új népet hívott életre, megszabadított az önzéstől, a gyűlölettől és a haragtól, mert törvényül adta a kölcsönös szeretetet, és ez egy szívvé, egy lélekke tesz bennünket...” Keresztény népünk körében természetesen vannak különbségek gondolkodásmódunkat, hagyományainkat, kultúránkat illetően, de ezeket tisztelettel el kell fogadnunk, fel kell ismerünk ennek a nagy változatosságnak a

szépségét, tudva, hogy az egység nem egyformaság.

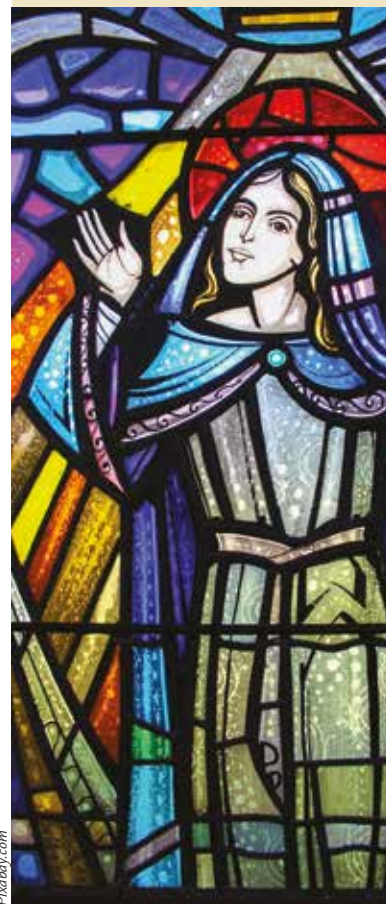
Ezt az útmutatást fogjuk követni a keresztények egységéért meghirdetett imahéten, amelyet az északi féltekén január 18. és 25. között ünneplünk, majd pedig az egész év folyamán. Az élet igéje arra hív, hogy különböző egyházakhoz és közösségekhez tartozó keresztények próbáljuk jobban megismerni egymást, beszéljük el egymásnak az Úr csodálatos tetteit. Akkor valóban hitelesen tudjuk majd „hirdetni” is ezeket a tetteket, mert tanúságot teszünk az egységünkről éppen a különbözőségben, és konkrétan is támogatjuk egymást.

Chiara Lubich is határozottan bátorít minket ezen az úton: „A szeretet a leghatalmasabb erő a világon: aki megéli, akörül kirobban a békés keresztény forradalom, és azt ismétli a mai keresztényeknek, amit évszázadokkal ezelőtt az első keresztények mondtak: »épphogy megszülettünk, már el is árasztottuk az egész világot«. [...] A szeretet! Milyen nagy szükség van a világban a szeretetre! És bennünk keresztényekben! Mindnyájan együtt a különböző egyházakban több mint egy milliárdan vagyunk. Nagyon sokan, tehát igen csak láthatónak kellene lennünk. De annyira megosztottak vagyunk, hogy sokan nem is látnak, és Jézust sem látják rajtunk keresztül. Ő azt mondta, hogy a kölcsönös szeretetről és az egységről a világ fölismeri, hogy az övéi vagyunk, és általunk őt is megismeri: »Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.« (Jn 13,35) [...] A jelen kor tehát mindenkitől szeretetet kér, egységet, közösségvállalást és szolidaritást. S az egyházakat is az évszázadok óta tönkretett egység helyreállítására hívja.” ■

Fordította: Reskovits Ágnes

**„Arra
hívattunk,
hogy az
Úr nagy
tetteit
hirdessük”**

(vö. 1Pt 2,9)

Pixabay.com

Az ige élete

Pál apostol Jézussal kapcsolatban ezt írja: „... Uramnak, Krisztus Jézusnak fönséges ismeretéhez mértén mindent szemétnak tartok” (vö. Fil 3,8). Nagy feladatot kaptunk, de nem lehetlent, hiszen Jézus az igében önmagát ajándékozza nekünk és ebben az ajándékban benne van az is, hogy egy Személlyel találkozunk, aki megszólít, mellénk áll és segít eligazodni a hétköznapiakban, hogyan váljanak igéi életté bennünk, táplálékká mindenki számára.

A Fokoláre Mozgalom tagjai több mint 70 éve igyekeznek megélni Jézus igéit a korábban heti, majd később havi életige-magyarázat alapján. Miközben tettekre váltották az evangélium igéit, felfedezték, hogy ezáltal válnak hiteles keresztnnyé, ezáltal lesznek képesek hirdetni az evangéliumot, ami az egyház küldetésének középpontja.

Boldog VI. Pál pápa 1975-ben az *Evangélium hirdetése* kezdetű apostoli buzdításában kijelentette: „A mai embert inkább érdeklik a tanúk, mint a tanítók, és ha mégis hallgat a tanítókra, azért teszi, mert ők egyben tanúk is.” Szent II. János Pál pápa pedig a *Novo millennio ineunte* kezdetű apostoli levelében erre emlékeztet: „Különösen az fontos, hogy az Ige hallgatása élő találkozássá adjon alkalmat, ... mely cselekvésre szólít, irányt jelöl ki és életet alakít.”

Ennek értelmében szeretnénk az Új Város következő számaiban még több tapasztalatot publikálni, melyek segítségünk lehetnek, és iránytűt adnak a kezünkbe. ■

Szerkesztőség

Sokat tettek városunkért

Még októberben történt, amikor a havi életige – „Arról tudják majd meg rólátok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt” – arra buzdított, tegyünk közösen valamit. Mivel épp akkor volt a 72 óra kompromisszumok nélkül rendezvény, kigondoltuk, hogy közösen elmegyünk az egyik temetőbe, és rendbe teszünk pár sírt, amelyet senki sem gondoz. Éreztük, ez a tisztelet illeti a halottakat, mert a testük fel fog támadni. Az időjárás is kedvezett ezen a héten, és az életige csoportunkból négyen elmentünk metszőollókkal, lombseprűvel felszerelve a temetőbe. Egyikünk, Kati már előre megtervezte, hogy melyik síremlékeket lehetne kiszabadítani a borostyán fogságából, körbenyírni, leseperni, kívágni a vadon nőtt növényeket, amelyek eddig eltakarták a szépen faragott köveket, feliratokat. Míg dolgoztunk a gyönyörű őszi időben, beszélgettünk a halottakról, vagyis azokról, akik most a mennyben élnek. Kati a nevük alapján utána is nézett, hogy kik voltak ők, akik egykor Eger városért annyit tettek. Nagy ünnep volt „meglátogatni” őket, és közben sok ismerőssel találkozni a temetőben. ■

Fábián Zsuzsanna

Ritka kísérlet

Jó tíz évvel ezelőtt egy egyedülálló idős néni vagy száz vallásos témájú könyvet örökölt. Az ő ötlete volt, hogy szülessen ebből egy egyházközségi kölcsönkönyvtár, s lehetnék én, friss nyugdíjas tanár, a könyvtáros. A plébános is hozzájárult, de nem volt megfelelő terem. Végül az újonnan létesült egyházközségi közösségi házban megszületett a helye, egy kis szoba. Különböző adományokból mintegy 1500 kötet gyűlt össze, vallásos szakirodalom, kis hányadában szépirodalom. Ajándékozásokból lett könyvespolc, számítógép, függöny. A cégtábla pedig egy hozzáértő fiatal munkája. Az elektronikus leltár-katalógus elkészítésében diákok segítettek, majd egy könyvtáros barátunk sorolta betűrendbe, tematizálta. Legelső érdeklődők a korrepetálásra járó gyerekek voltak, az egyik cigány kislány pedig az első olvasónk. Most heti két alkalommal tartunk kölcsönzést. A forgalom még elég szerény, de a városi könyvtáré sem sokkal jobb. Elindult valami, ami eléggé ritka kísérlet. Természetesen minden munka önkéntes, a kölcsönzés is ingyenes. Most jórészt én csinálom mindent, feleségem alkalmanként besegít. Hála mindenért, és kérjük Isten áldását a folytatásra. ■

Hortoványi Jenő

Te vagy a legnagyobb ajándék!

Mit mondanál röviden magadról?

Ki vagy te?

A nevem Nikola Kopilović, Belgrád-ban élek és 18 éves vagyok. Elvégeztem egy három éves kereskedelmi szakközépiskolát, és tavaly levelező tagozaton beiratkoztam a negyedik évre, de épp a vizsgák előtt megbetegedtem. Nagyon szeretek úszni és szeretem a motorokat, amint meggyógyulok, szeretném megszerezni a jogosítványt. Van egy bátyám és egy nővérem, akikért rajongok, a bátyám az egyik példaképem. Mindenféle zenét hallgatok, de legjobban a technót kedvelem. Szintén nagyon szeretek a Fokoláre közösség találkozójára, a Máriapolira járni, mert ott lépten-nyomon szeretetet találok és biztonságban érzem magam.

Mikor és hogyan kezdődött a betegség?

Egy este kezdődött minden, október közepén, amikor elkezdett fájni a fogam. A következő napokban az arcom jobb fele teljesen feldagadt, de amilyen keményfejú vagyok, 3-4 napig csak saját gyógymódokat, borogatásokat, krémeket próbálgattam. Végül elmentem a fogorvoshoz, aki teljesen megrökönyödött, nem tudta megállapítani, miről van szó, ezért elküldött egy szájszészhez. Amikor bementem a vizsgálatra, az orvos mindjárt benn tartott a kórházban. Több nap kivizsgálás után megkaptam a zárójelentést. Csak egy pillantást vettem rá, mert már indulnunk is kellett a másik kórházba, és láttam, hogy *leukémia*.

Nikola
köszönetként
adta ezt az
interjút és küldte
el a fiataloknak,
akik imáikkal,
leveleikkel
támogatták
betegsége alatt.

Maucha Kristóf

sejtettem, mivel jár. Amikor ezt később elmagyarázták, s megkezdtem az első kemoterápiát, úgy éreztem, megőrülök. Sötét gondolataim támadtak. Elkezdtem kételkedni Istenben, feltettem a kérdést, hogy miért éppen velem történik ez, mi rosszat tettem, talán Isten elhagyott engem? Kerestem a választ, tudni és érezni akartam, hogy Ő mellettem van. Később megértettem, hogy éppen ez a betegség az üzenet számomra, hogy Isten létezik. De akkor még arra gondoltam, hogy feladom, abbahagyok mindent. Most már egyszerűen elfogadom mindezt, úgy ahogy van, nincs miért bánkódnom. Minden valamilyen okkal történik.

Gyakran beszélünk Isten szeretetéről. Amíg minden rendben van, ezt könnyű elhinni... Te mit gondolsz most erről?

Továbbra is hiszem, hogy Isten mindnyájunkat végtelenül szeret és mindenki számára egyéni terve van, és nagyon sajnálom a többi beteget, mert ha megnézem, egyelőre én nagyon jól jártam, ami a gyógyulást illeti. Ezt azért mondom, mert kiderült, hogy a csontvelőm teljesen kompatibilis a bátyámmal és a

Mire gondoltál ekkor?

Először semmit sem gondoltam vagy éreztem, valószínűleg azért, mert nem ismertem a betegséget, és nem is

nővéremével is, ami nagyon ritka, s ez nagyon lerövidíti a kezelést és kevesebb az esély, hogy a betegség kiújuljon. Menni fogok ugyanis csontvelő-átültetésre, ezért nagyon hálás vagyok minden imáért, mert úgy tűnik, meghallgatást nyertek.

Egyszer, amikor meglátogatallak, azt mondtam neked, talán te most közelebb vagy Istenhez, mint mások. Mire te azt válaszoltad: „Tudod, én is éreztem valami ilyesmit...” Mire gondoltál pontosan?

Mindannyian egyenlőek vagyunk Isten előtt, csak ez most egy olyan időszak volt, amikor jobban, mint valaha megtapasztaltam Isten jelenlétét, azt, hogy mindig velünk van. Éreztem, hogy kér tőlem valamit, és sokat gondolkodtam rajta, mi lehet az. Sok minden eszembe jutott, attól kezdve, hogy talán majd Istennek szentelt fokolarinóként egészen másokért adjam az életem. Szinte egyfajta hálát is érzek ezért a betegségért! Mintha felébresztett volna az eddigi üres életemből, megváltoztatta, ahogy a világra nézek. Most mindennek a derűsebb oldalát látom.

Az egyik fontos változás, amire nagyon büszke vagyok, hogy abba hagytam a dohányzást! A kórházban sok kedves embert ismertem meg és néhány jó barátot is szereztem. Egy gyönyörű verőfényes reggelen

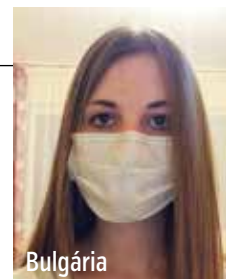
Olaszország

Bulgária

Szlovénia

Bulgária

kinyitottam az ablakot, és meglátam egy lányt, aki éppen arra ment, ránéztem, ő pedig rám mosolygott, olyan szeretettel, hogy azonnal arra gondoltam: ez egy jel Istentől. Jó reggelt kívántunk egymásnak, azután egész nap erre a pillanatra gondoltam, és nagyon boldog voltam. Később felfedeztem, hogy ápolónő, és ott dolgozik a kórházban. Azóta meg vagyok róla győződve, hogy a boldogság apró figyelmességeken múlik. Az is érdekes volt, hogy egy barátom, akit a kórházban ismertem meg, azt mondta: „Minden, ami az enyém, a tiéd is.” Ez teljesen meglepett és hatalmas örömmel töltött el. Soha senki nem mondott még nekem korábban ilyet, a barátaim sem.

Mit szólna az üzenetekhez, amiket a Facebookon kapsz a világ minden pontjáról a Fokoláre fiataljaitól?

Nem is tudom, hogyan köszönjem meg mindenkinek ezt a nagy támogatást. Mindenekelőtt Agostinónak, aki elindította ezt az üzenet-lavinát, s a szívemet ezzel az egyszerű mondatl betöltötte: „Te vagy a legnagyobb ajándék számomra!” Szeretném megköszönni egy barátnőmnek is, akinek

Balra lent: Nikola a testvéreivel. Az orvosi maszkokban – Nikola csak így volt látogatható a kórházban – a fiatalok azt fejezték ki az egész világról: Veled vagyunk és imádkozunk érted.

a levele teljesen elvarázsolt és bátorított, és neked, Kristóf, aki mindig találasz időt, hogy eljőj hozzám látogatóba, sőt, még a finom specialitásaidból is készítettél nekem ebédre. Természetesen itt van a szűk családom is, akik annyira kitesznek magukért, hogy már-már lelkiismeret-furdalásom van, mert félek, terhükre vagyok. Úgy gondolom, hogy nélkülük nem tudnám ezt végigcsinálni.

Mit üzennél a kortársaidnak?

Tanuljatok a múltból, tervezzétek a jövőt, de a legfontosabb, hogy éljétek a jelent, én ezt tanultam meg ebben a néhány hónapban. Tudjátok meg, hogy a boldogság a figyelmesség apró jeleiben áll, és ne aggódjatok a holnap miatt, mert ha megtanuljátok, hogy ne aggódjatok, sokkal jobban fogjátok érezni magatokat. ■

Chicago

Argentína

Vigyázat, robbanásveszély!

A harag minden emberben jelen van. Mit kezdünk vele?

Az utóbbi időben felkapott téma lett a harag, egyike az ún. primer érzelmeknek, melyek vele születnek az emberrel. Előtérbe került egyrészt azért, mivel a tévét és a közösségi hálókat elárasztja a – valódi vagy tettetett – dühös hangvétel, másrészt, mert sürgetően szeretnénk hatékony módszert találni, amivel kezelni tudjuk a bennünk felgyülemlett indulatot, és megakadályozhatjuk annak kirobbanását. Társadalmunkban, ahol az emberek egyre több kapcsolatban, gyakran mégis fizikailag és pszichikailag egymástól távol élnek, nagyon erős dühkitörésekhez is vezethetnek a félreértések és a frusztrációk. Hogyan kezelhetjük, „hatástalaníthatjuk” mérgünket?

„Az egész testet igénybe veszi, ha megharagszunk

– magyarázza Ezio Aceti fejlődépszichológus. – Felgyorsul a szívdobogás, megnehezül a légzés, és az embert elragadja egy féktelen késztető erő, hogy tegyen valamit a felgyúlt feszültség csökkentésére. Ez a tett azonban gyakran olyan jellegű, hogy tovább növeli a dühöt, így az illető ördögi körbe kerül. Mit tehetünk? Fontos lenne, hogy néven nevezzük haragunk okát, hozzászokjunk, hogy ezt az érzést összekapcsoljuk az önreflexióval. Így fokozatosan beletanulunk, mit tehetünk anélkül, hogy ezzel magunkat vagy másokat károsítsunk.”

Hogyan segíthetünk egy dühös gyereken vagy akár felnőttön? Carina Rossa pszichopedagógus szerint mindenekelőtt meg kell próbálnunk megnyugtatni, és segíteni abban, hogy megértse, mit érez, és melyek haragjának lehetséges következményei. Ezután javasolhatunk feszültség levezető vagy olyan tevékenységeket, amelyekben ő a főszereplő, és lehetősége nyílik rá, hogy kifejezze az érzéseit. Közben szavainkkal, gesztusainkkal biztosítanunk kell teljes bizalmunkról és feltétlen szeretetünkről. Francesca Ballanti pszichológus és Simone

Consegnanti pedagógus is felhívja rá a figyelmet, mennyire fontos, hogy „meghallgassuk a haragban kifejeződő szenvedést, és segítsünk, hogy ne romboló, hanem építő úton fejlődjön tovább”. Valóban, a harag az egyik legijesztőbb érzelem, ezért gyakran próbáljuk száműzni, letagadni, elnyomni, mintha negatív érzelem lenne. Ilyen módon elfelejtjük, hogy a haragnak is megvan a maga létjogosultsága, és mint minden másnak, van eleje, kibontakozása és vége. Bizonyos kapcsolati helyzetekben, és így a családban is, egy ember dűhe „ragályossá” válhat és robbanékonyá teheti a hétköznapiakat.

Giuseppe Iorio testnevelő tanár, szintén felhívja a figyelmet, hogy „a harag nem kizárólag rossz dolog. Energiával tölt el, hogy

© Depositphotos.com / Sean Prior

küzdjünk az igazságtalanság ellen, megkérdőjelezi a magunkkal szemben táplált negatív érzéseket, valamint megkönnyíti, hogy kivívjuk mások megbecsülését”. Az érzelmek, a düh és a konfliktusok átélésének kiváló színtere a sport, „ahol test, ész és szív az itt és most-ban él, és az embernek már csak azután van lelkiismeret-furdalása, miután jól megmondta a magáét. A sport – állítja Iorio – segít, hogy az élet bajnokává válj, azaz olyan felnőtté, aki a saját és mások érzelmeiben képes eligazodni. A sport arra tanít, hogy fejlődjünk, hogy ne a másikat, a bírót, az ellenfelet hibáztassuk, hanem saját erőforrásaikkal és képességeinkkel gazdálkodjunk okosan”.

Végül, társadalmi szinten „lényeges, hogy a különböző nevelő környezetek (iskola, család, stb.) közös nyelvet beszéljenek, és így következetesen kísérik el a gyermeket a fejlődésben. Nagyon fontos – zárják Ballanti és Conseganti –, hogy a korai megelőzésre fektessünk hangsúlyt (mind a gyerekeknél, mind a szülőknél és leendő szülőknél), azaz ne nyomjuk el ezt az érzelmet – akkor sem, ha már erőszakos vagy agresszív viselkedésbe torkollott –, hanem törekedjünk arra, hogy ezek a természetes indulatok egyensúlyba kerüljenek, és pozitív célra irányuljanak. ■

Bocsánatkérés és továbblépés

Gyermeink alapján véve szeretik egymást, de időnként nagyon össze tudnak veszni. Elvünk az, hogy nem az a baj, ha összeveszünk, hibázunk, hanem ha nem javítunk. Ebben az esetben a kibékülés, bocsánatkérés lenne szerintünk a javítás. Hogyan lehet „elérni” azt, hogy ezt ne csak azért tegyék meg, mert mi szülők kérjük vagy esetleg elvárjuk, hanem maguk érezzék ennek fontosságát?

(aláírt levél)

Két nagyobb (10 és 8 éves) és egy kisebb (3 éves) gyermekünk van. Kisebb korukban sokszor mi magunk is meglepődtünk, hogy milyen kevés a veszekedés közöttük (valószínűleg a kis korkülönbségből adódóan), amikor viszont előfordult, következetesen, a legártatlanabbnak tűnő helyzetben is „megköveteltük” a bocsánatkérést, kibékülést. De amióta a legkisebb is belépett abba a korba, hogy önálló elképzelései és véleménye van, megszorodtak a gyerekek közötti konfliktusok. Azt tapasztaltuk, hogy ezek az összezőrdülések általában két gyerek között alakulnak ki, egyvalaki általában kimarad belőlük. A szerepek persze folyamatosan cserélődnek, és mindannyian belekerülnek az okozó–elszenvedő–kimaradó szerepekbe egyaránt, ami lehetőség számukra, hogy fordított esetben bele tudják élni magukat a másik helyzetébe, és tetteik következményébe. Ez segítséget jelent a megoldásban, és abban is, hogy egymásnak segíteni tudjanak. Egyik reggel például a legkisebb fiunk csúnyán viselkedett egyikünkkel. Látszott, hogy tudatában van, hogy rosszat tett. Jó volt látni, ahogy lányunk segített neki, hogy oda tudjon lépni hozzánk és bocsánatot kérjen. A két fiunk között sokszor előfordulnak nézeteltérések, amikre mindketten hevesen reagálnak. Ilyenkor arra próbálunk figyelni, hogy mindkettőjüktől életkoruknak megfelelő viselkedést várjunk el. A „miért szabad neki, miért nem lehet nekem” típusú kérdésekre nem csak az szokott lenni a válaszuk, hogy „azért mert ő a kisebb”, hanem igyekszünk a legkisebb felé is – sokszor az ő közreműködésével – megfogalmazni, hogy neki mit kell tennie a helyzet megoldásáért, hogy visszatérjen a béke a testvérel való kapcsolatába. Fontosnak tartjuk, hogy lehetőség szerint utólag, megnyugodva át tudják beszélni egymással a problémáikat, hogy mennyire valós, amit a másiktól dühükben gondolnak. Ezek a beszélgetések mintát adnak nekik, és kialakítják bennük azt az alapmentalitást, hogy külön tudják választani a személyt és a cselekedetet, amit éppen tett.

Azt gondoljuk, hogy ezekhez a konfliktusokhoz való hozzáállásunkat alapjaiban befolyásolja, hogy mi szülők milyen elképzelésekkel és gyakorlati tapasztalattal rendelkezünk a konfliktuskezelés terén. Azonban a legfontosabb talán, hogy lássák rajtunk, hogy mi – mint házaspár – is hibázunk, veszekedünk, megbántjuk egymást; de felismerjük saját korlátainkat, és tudunk lépni egymás felé, bocsánatot kérni a másiktól – talán legjobb, ha mindezt gyermekeink szeme láttára tesszük. ■

© Depositphotos.com / Dmitry Naumov

A kőszáli kecskék királya

Történt egyszer, hogy a kőszáli kecskék versenyt rendeztek maguk között: aki legelőször felér a Kristályhegy csúcsára, azt fogják királlyá koronázni. Szeverin, a mormotafiú elhatározta, hogy Hófehérnek fog drukkolni, s a versengés kezdetétől le sem vette szemét választottjáról.

Hófehér sebesen galoppozott a fennsíkon át, majd felszökött a sziklás meredélyre. A szél azonban egyre erősebben fújt, szürke fellegek gyülekeztek az égen. „Én aztán nem ijedek meg tőletek!” – rikkantotta Hófehér a viharfelhők felé, s már a csúcson járt, a célegyenesben.

Ám ebben a pillanatban, szinte válaszként elsötétült az ég, kitört az igazi égiháború, villámok csapkodtak, mennydörgés rázta a tájat. A vad szél nem kímélte a kőszáli kecskét, jégdarabok szűrődtek a hátába, szinte levegőt sem kapott. Hófehér lassan lehorgasztotta a fejét, és elkezdett óvatosan lefelé ereszkedni. „Neee!” – ugrott fel a helyéről Szeverin – „Kérlek, könyörgöm, ne fordulj vissza, elveszítjük a versenyt!”

A kecske azonban nem hallgatott a bátorító szavakra, ezért Szeverin így folytatta: „Gyáva nyúl! Anyámasszony katonája! Ostoba hencegő! Üresfejű!” Talán nem minden mondata illett a helyzethez, de jól érzékeltették a mormotafiú haragját.

„Mit kiáltozol, Szeverin?” – kérdezte az anyukája, aki ekkor ért csak oda.

„Anya! Ha itt lettél volna, és velem drukkoltál volna, akkor talán Hófehér nem adja fel és nem fordul vissza.”

„Ahelyett, hogy rikoltoznál, nézz csak oda mi történik!”

Szeverin eddig még a szemét is eltakarta, hogy ne kelljen végignéznie választottja csúfos ereszkedését, most felnézett, és felkiáltott: „Egy arany szivárványkorona van Hófehér fején! De hát nem is győzött, hogyan lehetséges ez?”

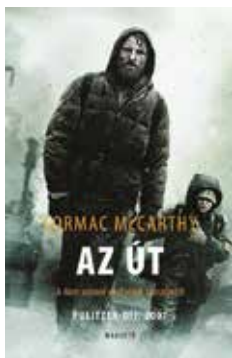
„Az igaz, hogy nem nyert a versenyen, de valamit mégis sikerült legyőznie. Tapsold meg, kicsim, és tanulj tőle: nagy bátorság kell ahhoz, hogy felismerjük, vannak nálunk nagyobb dolgok, melyek előtt térdet kell hajtunk. Az élet nem csupán győzelmekből áll.”

Mialatt Szeverin tapsolt, Hófehér szívébe alázatos öröm költözött, és boldogan galoppozott el a tölgyek felé, hogy hódolattal tisztelegjen a kőszáli kecskék új királyának. ■

Forrás: CN

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Évkezdő olvasmány

holdfenykút.blog.hu

„Minden olyan szépség, amit a szívünkbe akarunk zárni, a fájdalomból sarjad. Szomorúságból és hamuból születik.”

Nem könnyű olvasmány Cormac McCarthy *Az út* című regénye, de megéri, hogy rászánjuk magunkat, és betekintsünk ebbe a világba. Abban biztosak lehetünk, hogy a tíz éve megjelent mű disztópikus (negatív jövőképű) látomásának nyers, naturalista képei sokáig elkísérnek majd, de a mérleg másik serpenyőjében olyan elgondolkodtató kérdésekkel soroz meg minket, hogy egész évre bőven jut belőlük.

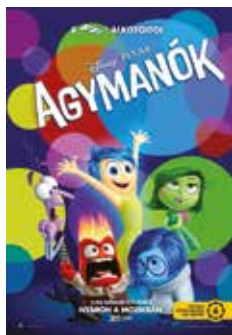
A felskicelt poszt-apokaliptikus világban apát és fiát kísérjük el egy darabon hamuval és szürkességgel szegélyezett menetelésükre. Minden, még megmaradt tényező az értékek relativizá-

lását sulykolja, felveti, hogy létezik-e abszolút értelemben vett Jó és Rossz?

Miért marad emberi az ember az embertelenségben? Mi éltet, és hová tartunk?

Az amerikai író regénye 2007-ben elnyerte a Pulitzer-díjat, méltán. Hátránya, hogy rövid terjedelmű, gondolatait még sokáig innánk magunkba. Így is megmarad kiváló lehetőségnek arra, hogy az évet egy igazán erős élménnyel indítsuk – lehet, hogy vidámabbak nem, de többek leszünk tőle! ■

Hullámvasutazás

plus.google.com

Nagy várakozás övezte, mert beharangozója szerint az önfeledt szórakoztatás mellett saját lelki működéseinkbe is betekintést nyerhetünk, ami önismeretünket gazdagíthatja – ez azért elég ígéretes egy egész estés amerikai 3D-s számítógépes animációs filmtől, mely magyarul az *Agymanók* címet kapta.

Ugyan ki ne akarná tudni, milyen apró „élőlények” hatására tesz ilyen-olyan dolgokat hétköznapi életében; kifordítva: ki ne akarná megtudni, hogy az apró élőlények, a kis agymanók mit gondolnak, cselekszenek, miközben mi csetlünk-botlunk nagyvilági teendőinkben.

Az eredeti cím tehát, *Inside Out* (Kifordítva), sokkal jobban

visszaadja a történet lényegét és újítását, mert másfél órán keresztül belebújhatunk egy 12 éves kislány érzelmeit irányító központba, ahol Bánat, Derű, Harag, Majré és Undor manók küzdenek meg az őket körülvevő testtel-lélekkel.

Nem titok, a játékidő nagy része nekünk, nézőknek is igazi, az öröm és a meghatottság könnyeivel áztatott hullámvasutazás lesz, amiben egész biztos magunkra ismerhetünk – hacsak néhány jelenet erejéig is.

Bár animációs film, és 6 éven felülieknek korhatár-besorolást kapott, így a kicsik is megnézhetik, de a film közvetítette mondanivalót a nagyobb korosztály fogja csak jobban érteni, mert 8, de leginkább 12 éves kor felett jöhetnek elő azok az értékek, tapasztalatok, amiket a film hordoz. Ezen felül viszont bátran ajánlható minden korosztálynak, garantáltan remek közös szórakozásban lesz részünk! ■

Közeleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felolós kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.

I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felolós szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Kovács Bertalan,
Simkó Zsófia

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

PR-Innovation Szolgáltató és
Kereskedelmi Kft. Pomáz

Felolós vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2016-ra: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

**Kapcsolódó cikkeink
a 10-12. oldalon.**

Fotó: Csomósne Molnár Mónika

2016. JANUÁR 17–24. IMAHÉT A KRISZTUS-HÍVŐK EGYSÉGÉÉRT

„Arra hívtunk, hogy az Úr nagy tetteit hirdessük!” (1 Pt 2,9)

A 2016-os imahét témáját a lettországi keresztények dolgozták ki.

ESEMÉNYEK:

**AZ ÖKUMENIKUS IMAHÉT
ORSZÁGOS NYITÓ
ISTENTISZTELETE**

2016. január 17-én,
vasárnap 18 órakor a
budapesti Deák téri
evangélikus templomban.

**ÖKUMENIKUS IMAÓRA
A FOKOLÁRE MOZGALOM
SZERVEZÉSÉBEN**

2016. január 22-én,
pénteken 17-20 óráig a
Magyarországi Egyházak
Ökumenikus Tanácsának
székházában (1117 Budapest,
Magyar tudósok krt. 3.).

új város

egy lap, ami összeköt

ISSN 0865-0829

16001

9 770865 082008

Új Város 2016/01